

Joyride & andere
spannende verhalen

Van René Appel verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De derde persoon

Geweten

Loverboy

Schone handen

Weerzin

Hittegolf

Van twee kanten

Goede vrienden

Omnibus: De derde persoon, Zinloos geweld, Schone handen

Spanning & Retourtje Hato

De advocaat

De kortste nacht

Verzwegen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

René Appel

Joyride & andere
spannende verhalen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3836 6

© 2017 René Appel

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie © René Magritte (1898-1967),

La Lectrice Soumise, 1928 (oil on canvas) /

Private Collection / Photo © Christie's Images / Bridgeman Images

c/o Pictoright Amsterdam 2016

Foto auteur © Tessa Posthuma de Boer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Inhoud

1	Joyride	7
2	Een-op-een	29
3	Vader en zoon	49
4	Slachtoffer	59
5	Vallende bladeren	74
6	Boekenliefde	101
7	Een lange nasleep	109
8	Meisje van de overkant	137
9	Afscheid	146
10	De BMI-code	163
11	Kraak	184
12	Heterdaad	195

Joyride

Gerard bekijkt haar vanuit zijn ooghoeken. Angela zit enigszins onderuitgezakt op de stoel naast hem, de veiligheidsgordel heeft ze omgedaan, maar niet vastgeklit. Het heeft geen zin om er iets van te zeggen. Zij doet wat ze wil en hoe ze het wil, dat had hij allang gemerkt. ‘Een sterke vrouw,’ zeiden mensen dan. Sommigen noemden haar misschien een bitch. Hoe je haar ook betitelde, iedereen was het erover eens dat sinds zij burge-meester was, de zaken in het dorp een stuk beter liepen.

En nu zit ze zomaar bij hem in de auto. Ze heeft haar voeten op het dashboardkastje gelegd, zodat haar lange, slanke benen perfect zichtbaar zijn. Het bovenste knoopje van haar bloesje heeft ze losgemaakt. De receptie op het gemeentehuis heeft langer geduurd dan hij verwachtte, en alsof het zo geregisseerd was, wandelden ze samen de parkeerplaats op. Ze praatten wat na. Gemeenschappelijke belangen, nietwaar? De nieuwe sportvelden, het kantorencomplex dat zijn bedrijf aan het bouwen was, het uitbreidingsplan voor Stavingerveld.

Hij weet dat hij eigenlijk te veel gedronken heeft om te kunnen rijden. Zeker vier glazen wijn. Of vijf? Terwijl ze bezig waren het moment van afscheid nemen uit te stellen, pakte ze haar mobieltje. 'Even een taxi bellen. Het is beter als ik niet meer achter het stuur kruip. Een burgemeester die wordt betrapt bij rijden onder invloed...' Ze keek hem aan, met een blik... ja, met een blik die hem meteen onder de gordel leek te raken. 'Zal ik je anders even naar huis brengen?' stelde hij voor. Ze legde een hand op zijn arm. 'Oké.' Alsof hij toen al wist wat er ging gebeuren, belde hij Marjon, maar die nam niet op. Hij liet een bericht achter op de voicemail. 'Ik kom wat later. Ben nog even naar Ariejan.' Niet vergeten Ariejan in te seinen, nam hij zich voor. Angela had al verteld dat haar man Hugo met een paar vrienden een lang weekend aan het fietsen was en dat haar dochter pas laat thuis zou komen. Nogal nadrukkelijk van haar om hem hiervan op de hoogte te brengen.

Hij kijkt weer naar haar, terwijl zij net haar hoofd naar links wendt. Hun blikken ontmoeten elkaar.

'Hier toch rechtsaf?' vraagt hij.

'Ja, en dan de tweede links. Je weet dus waar ik woon?'

'Natuurlijk... de burgemeesterswoning.'

'Eigenlijk heb ik geen zin om nu al naar huis te gaan,' zegt ze, voordat hij links af heeft kunnen slaan. 'Het is nog zo warm.' Inderdaad, zinderend, zwetend en zwoel warm is het, al een dag of tien. Zoiets ging in je kop zitten, in je hele lijf.

Dit is geen suggestie, maar een rechtstreekse uitnodiging. Ze durft niet met een slok op achter het stuur te kruipen, maar dit durft ze wel. 'Ja, te warm om al naar huis te gaan,' zegt Gerard.

'Laten we naar het strand gaan. Heerlijk!'

'Wil je zwemmen?' vraagt hij.

'Misschien.'

Ze rijden over een breed schelpenpad naar een leeg parkeerterreintje. Alle strandbezoekers zijn verdwenen. Een achtergebleven kinderfietsje, geen auto. Het is stil, vreedzaam stil. Hij kijkt op zijn horloge. Kwart over elf.

'Moet je naar huis?' Angela's stem heeft een ironische bijklank. 'Wordt het anders te laat voor je?'

Hij schraapt zijn keel. 'Nee... niet te laat... zeker niet.'

Ze legt een hand op zijn bovenbeen. Er gaat een elektrificerende werking van uit, stuurt prikkelingen door zijn hele lijf, die allemaal samenkomen in zijn kruis. Ze kijkt naar hem en moet vast zien dat hij een erectie heeft in de ruime, zomerse broek van dunne stof. Hij probeert zijn verstand erbij te houden. Angela... een wonderbaarlijke vrouw, het kan niet waar zijn, het mag niet waar zijn. Zijn lichaam dicteert hem wat hij moet doen en daar valt niets tegen in te brengen. Hij klikt zijn gordel los en buigt zich naar Angela toe. Het gaat vanzelf. Hij proeft haar zoete mond. Ze trekt zich even terug en kijkt hem aan. Er volgt een diepe, lange zoen. Hij hijgt, legt een hand op een borst, gaat met zijn hand haar bh in,

voelt de hard geworden tepel, knijpt er zachtjes in. Ze kreunt.

Plotseling trekt ze zich terug.

Verdomme, te ver gegaan, schiet het door zijn hoofd. Hij heeft het verknald. Dan stapt ze uit de auto. Staat even stil, loopt om de auto heen, trekt het portier open en buigt zich aan zijn kant naar binnen. Een hete zoen. ‘Kom je?’

Zonder zijn antwoord af te wachten trekt ze hem uit de auto. Dan rent ze weg. Hij wil haar achterna, struikelt bijna, maar hervindt zijn evenwicht. Voor hem uit rent ze een paadje op. Op een open plek weet hij haar in te halen. Hij doet een poging haar bij een arm te pakken. Ze valt of ze laat zich vallen en trekt hem met zich mee, zodat hij bovenop haar terechtkomt. Geen enkele gedachte aan mensen, toeschouwers, nieuwsgierigen komt in hem op. Er zijn geen gedachten meer, alleen maar lust – een wilde, woeste geilheid, die volledig bezit van hem neemt.

Hand in hand lopen ze over het pad. Uren zouden ze zo door kunnen lopen. Het schoolfeest was waardeloos met al die mensen, al die andere leerlingen. Het is een paar minuten over twaalf. Afgezien van het gezang van een paar luidruchtige krekels is het stil. Geen mens, geen geluid. Ja, geritsel, alsof een konijn of een ander klein dier bij hun nadering tussen de bosjes wegvlucht. De heldere maan, die soms schemerig schijnt door een paar sluier-

wolken, verlicht het pad en de hele omgeving op zo'n manier dat het er vreemd uitziet, bijna onwerkelijk, met scherpe schaduwen.

Fedor staat stil, trekt Bente naar zich toe en zoent haar. Ze gaat met een hand door zijn haar. 'Ik vind je lief,' fluistert ze.

'Alleen maar lief?'

'Veel meer, maar hoeveel meer, dat zeg ik lekker niet.' Soms is ze een beetje pesterig; daar houdt hij wel van.

Ze zoenen elkaar opnieuw. Hij voelt de rondingen van haar lichaam, gaat met een hand onder haar topje en streelt over haar rug. Vannacht, deze warme nacht zou het kunnen gebeuren, weet hij. De eerste keer. Hij en Bente. Zonder daar iets over te hebben gezegd, weet hij dat ze daarom hier lopen, honderden en honderden meters van de bewoonde wereld.

Verderop, bij een open plek, is een auto geparkeerd. De lichten zijn aan, er staat een portier open, aan de kant van de bestuurder.

Fedor wijst naar de BMW. 'Moet je 's kijken. Die staat hier zomaar.'

'Wat zou er aan de hand zijn?' Bente kijkt om zich heen. 'Niemand te bekennen.'

Fedor zegt het zomaar, zonder nadenken: 'Misschien de duinen in met een leuke vrouw.'

Bente giechelt een beetje.

In een opwelling gaat Fedor achter het stuur zitten. De afgelopen vakantie heeft hij op een groot, leeg par-

keerterrein in zijn vaders Renault Mégane gereden. Schakelen was in het begin een beetje lastig. Maar bij elk rondje ging het beter. Als hij volgend jaar slaagt voor zijn eindexamen, zal hij van zijn ouders rijlessen plus het rijexamen cadeau krijgen, hebben ze beloofd.

‘Shit, de sleuteltjes zitten er nog in!’ Hij draait het contactsleuteltje om en de motor slaat aan.

‘Niet doen,’ zegt Bente. ‘Kom, laten we verder lopen.’

‘We gaan een stukje rijden. Stap maar in.’ Hij buigt over de passagiersstoel en doet het portier open.

Bente lijkt te twijfelen. ‘Je hebt toch geen rijbewijs?’

‘Dat is hier niet nodig.’

Fedor rijdt een paar meter naar voren om haar te laten zien dat hij wel degelijk met zo’n auto kan omgaan.

‘Maar alleen hier,’ zegt ze. ‘Een klein stukje, niet verder.’

‘Natuurlijk niet.’ Hij kan aan haar zien dat ze het spannend vindt. Op een of andere manier hoort het bij deze bijzondere nacht.

Als ze ingestapt is, schakelt hij naar de eerste versnelling en trekt langzaam op.

‘Kun je echt autorijden?’ vraagt Bente.

‘Ja, natuurlijk. Dat zie je toch.’ Hij voelt zich machtig achter het stuur van deze chique BMW. De auto doet wat hij wil. Hij schakelt door naar de tweede versnelling. Voor een strakke lijn bomen draait hij het stuur, onder-tussen gas terugnemend. Soepel maakt hij een halve cirkel.

‘Nu stoppen,’ zegt Bente.

‘Waarom? Het gaat toch juist lekker zo?’

Hij rijdt door. Dit is een buitenkansje dat hij zich niet laat afnemen.

Na een paar minuten komen ze bij de asfaltweg.

‘Je gaat nu wel terug, hè?’ vraagt Bente.

‘Ja, maar ik moet even ergens keren.’ Hij doet de richtingaanwijzer aan en slaat rechts af de weg op. Iets verder linksaf is de straat naar het dorp, maar het is te gewaagd om die kant op te rijden. Hier moet ergens een oprit zijn waar hij de auto zou kunnen keren. Hij mindert vaart en schrikt zich een ongeluk als er achter hem wordt getoeterd. Een cabrio met twee mannen erin passeert hem. De ene man steekt zijn middelvinger op.

‘Klootzak,’ fluistert Fedor. Zijn bezwete handen glijden bijna van het stuur.

‘Nu moeten we echt terug.’ Er klinkt iets bozigs door in Bentes stem. Misschien heeft hij het allemaal verknald, terwijl dit ritje juist bedoeld was om indruk op haar te maken.

‘Ja ja,’ zegt hij gehaast. ‘Kijk, hier.’ Hij rijdt voorzichtig de oprit naar een villa op. Nu langzaam achteruit. Hij draait de weg op. Dan is er volkomen onverwachts, als uit het niets, fel licht en vlak daarna een harde klap en een vreemd schrapend geluid. Fedor en Bente zitten als verlamd in de auto.

Fedor weet niet hoe hij aan het eind van het pad naar zee is gekomen. Bente heeft aan één stuk door zitten huilen. Misschien zijn ze alles bij elkaar een klein kwartier weg geweest.

‘Hij reed veel te hard,’ zegt Fedor voor de zoveelste keer, maar het is net of Bente niets hoort. ‘Fokking hard. Ik zag hem niet. Plotseling was-ie er.’

Ze staan weer op het parkeerplaatsje. Zijn idee: de auto terugbrengen waar ze hem gevonden hebben.

Hij pakt zijn zakdoek en veegt het stuur schoon. Zelf is hij verbaasd dat hij daaraan denkt. Dan stapt hij uit. Bente blijft zitten, als versteend.

‘Kom, we moeten weg. Ze kunnen elk ogenblik terugkomen.’ Fedor loopt om de auto heen, doet het portier open en trekt aan Bentes arm.

‘We hadden iets moeten doen,’ snikt ze.

Fedor schudt zijn hoofd. ‘We konden niks doen. Hij was dood.’

‘Maar misschien...’ begint ze.

‘Nee, echt. Hij had geen helm op. Als-ie een helm op had gehad, dan had-ie een kans gehad, maar nu niet.’

Alsof ze elkaar niet los kunnen laten, alsof ze hun omstrengeling niet willen opgeven, lopen Gerard en Angela terug naar de auto. Soms is het meer wankelen dan lopen, de nawerking van een erotische dronkenschap.

Nu valt zijn oog op de auto. Stom dat hij die niet heeft afgesloten. De lichten aan, het linkerportier open. Hij blijft staan.

‘Wat is er?’ vraagt Angela.

Hij voelt in zijn broekzakken. Nee, geen contactsleuteltje. Met grote passen loopt hij naar de BMW. Gelukkig, het zit nog in het contact.

‘Is er iets?’ Angela staat naast hem.

Hij stapt uit de auto en ze omhelzen elkaar. Aan de sterke behoefte om iets te zeggen over wat er hierna kan gebeuren, geeft hij niet toe. Hij leunt tegen de motorkap. Vreemd, die voelt warm aan. Misschien een gevolg van de hoge buitentemperatuur, die de motor maar langzaam laat afkoelen.

‘We moeten gaan,’ zegt hij.

Ze knikt.

Op zo’n honderd meter van haar huis zegt Angela: ‘Zet me hier maar af.’ Ze drukt de toppen van een paar vingers tegen zijn mond en houdt ze daarna tegen haar eigen lippen. Bedoelt ze ‘Mondje dicht’? Voordat hij het kan vragen, is ze al verdwenen.

Even later is hij thuis. Marjon is kennelijk al naar bed gegaan. Hij schenkt een whisky in, doet er wat ijsblokjes bij en gaat op het achterterras zitten. Als hij zijn ogen sluit, lukt het hem om alles op te roepen. Haar stem, haar geur, haar huid, haar seks. En dat allemaal zomaar buiten, in de openlucht, bijna exhibitionistisch.

Als het glas leeg is, gaat hij naar binnen, sluit alles af en neemt een douche. Daarna doet hij zo zachtjes mogelijk de deur naar de slaapkamer open en schuift in bed. Marjon beweegt niet, geeft geen teken van leven.

Pas na een paar minuten – hij schrikt van haar stem – zegt ze: ‘Laat geworden.’

‘Ja... hier thuis nog iets gedronken.’ Het klinkt als een onnodig excuus.

‘Hoe ging het met hem?’

Het duurt enkele seconden voor hij beseft dat ze Ariejan bedoelt.

‘O... redelijk. Welterusten.’

Ze buigt zich naar hem toe en geeft hem een zoen. ‘Slaap lekker.’

Fedor hoort zijn ringtone, pakt zijn mobiel en ziet de naam van Bente op het display.

‘Heb je al iets gehoord over het ongeluk?’ vraagt ze.

Fedor schraapt zijn keel. ‘Nee, ik heb er niks over gehoord, maar maandag zal er wel wat in de krant staan.’

‘Ik vind dat we naar de politie moeten gaan.’

‘Naar de politie?’

‘We zijn doorgereden na een dodelijk ongeluk. Dat is een... dat is een misdrijf.’

‘Niemand weet dat wij in die auto zaten.’ En die man op die scooter kan het niet navertellen, bedenkt Fedor, maar dat zegt hij niet.

Een ruisende stilte, die hij doorbreekt door haar te vragen of ze elkaar vandaag nog zien.

‘Ik heb veel huiswerk,’ zegt ze, ‘en mijn moeder wil dat ik vanmiddag met haar meega naar m’n oma.’ Dan volgt er een diepe zucht. ‘Meestal gaat ze met m’n vader,

maar die is dit weekend niet thuis.’

‘Dan zie ik je maandag op school.’

‘Oké.’ Hij drukt een zoen op de hoorn, die ze niet beantwoordt.

Een halfuur later leest hij een appje van haar: ‘We moeten alles vertellen aan de politie.’

Hij appt terug dat ze zich stil moeten houden. ‘Please Bente, geloof me.’ En dan vijf kruisjes. Die ontbraken bij haar bericht.

Een paar keer heeft Gerard op het punt gestaan om Angela te bellen, maar hij wist zich te beheersen. Dit was de beroemde onenightstand waar je altijd aan terug bleef denken. Geen herhaling, geen vervolg, dat was onmogelijk, zo realistisch was hij wel. Toen Marjon in de keuken bezig was, belde hij Ariejan en vertelde in enkele zinnen wat hij de avond ervoor had gedaan. ‘Tegen Marjon heb ik gezegd dat ik bij jou was.’

‘Ik ben dus je alibi,’ zei Ariejan.

‘Ja, zo zou je het kunnen noemen.’

‘Meneer Van der Berg... meneer Van der Berg!’

Nienke houdt de telefoon naar hem op. ‘Ik heb hier de politie aan de lijn. Wilt u ze nu spreken of moeten ze later terugbellen?’

‘Schakel maar door.’

‘Met Joris Bovenkamp. Spreek ik met meneer Van der Berg?’

Dat bevestigt Gerard. Bovenkamp zegt dat hij van de regionale politie is. Dat hij wil langskomen om naar zijn auto te kijken.

‘Naar mijn auto? Waarom?’ Het enige waar hij aan kan denken, zijn mogelijke sporen van Angela. Haren, een vleug parfum, een bandje of elastiekje.

‘Over ongeveer een kwartier zijn we bij u.’

Nadat hij de telefoon heeft neergelegd, zegt hij tegen Nienke dat hij even weg moet. Hij loopt naar beneden en gaat naar buiten waar zijn BMW staat. Hij kijkt eerst in de auto. Ruikt, strijkt met zijn hand over de zitting van de stoel naast die van de bestuurder. Geen teken van Angela. Alsof het nooit is gebeurd. Daarna loopt hij om de auto heen. Verdomme, hier aan de achterkant een forse deuk en een paar krassen. Van het rechterachterlicht is het glas gebarsten. Het is bijna alsof er iemand tegen zijn auto aan is gereden. Hier op het parkeerterrein? Nee, onmogelijk. Thuis heeft hij hem op de oprit gezet en daar heeft hij gisteren de hele dag gestaan. Eerder dan? Maar wanneer? En zou de politie daarvoor komen? De vragen tolleren door zijn hoofd.

Op zijn werkkamer gaat hij achter zijn bureau zitten, pakt het dossier van de verbouwing in het winkelcentrum en doet tevergeefs zijn best om de begroting te doorgronden. De minuten slijpen zich traag voort. Eindelijk is er een telefoontje van beneden.

Bovenkamp geeft Gerard een hand. 'Bovenkamp.'

'Van der Berg, aangenaam.'

'Zullen we meteen maar een blik werpen op uw auto?'

Bovenkamp loopt om de BMW heen en blijft peinzend bij de achterkant staan. Hij wijst naar de beschadigingen. 'Hoe komt dat?'

Gerard haalt zijn schouders op. 'Ik denk dat er iemand tegenaan gereden is toen ik ergens geparkeerd stond. Ik heb het niet eerder gezien.'

Bovenkamp strijkt met zijn vingers over de lak en volgt het spoor van een paar krassen. 'Het lijkt vers.'

'Zullen we naar binnen gaan?' vraagt Gerard.

Het is of Bovenkamp hem niet heeft gehoord. 'U was zaterdagavond rond een uur of twaalf niet op de Harkemaseweg?'

'Zaterdagavond?' Bijna met geweld moet hij de neiging onderdrukken om weg te lopen. Wat er precies aan de hand is, weet hij niet, maar het moet iets ernstigs zijn. De politie komt niet zomaar voor een paar deuken of krassen naar een auto kijken.

'Ja, zaterdagavond. Op de Harkemaseweg hebben mensen toen een auto gezien, een BMW dacht iemand, die langzaam reed. Vlak daarna is er een man op een scooter tegen een auto aan gereden. Dood... waarschijnlijk op slag dood. Misschien tegen die BMW. We gaan alle BMW's in het dorp even na.'

In de grote pauze zijn ze samen. ‘Mijn moeder heeft het me verteld,’ zegt Bente. ‘Een man op een scooter, vieren-twintig, waarschijnlijk op slag dood. Onze schuld.’

Hij merkt hoe ze tegen haar tranen vecht en slaat een arm om haar heen. ‘Helemaal niet onze schuld. We reden daar gewoon op de Harkemaseweg. De lichten waren aan en hij is keihard tegen die auto op geknald. Echt honderd procent zijn eigen schuld.’

‘Als wij er niet gereden hadden, was er niks gebeurd.’

‘Maar daarom is het niet meteen onze schuld.’ Fedor is in gedachten weer terug op die weg, stapt uit de auto, gaat kijken bij de man die half in de berm ligt naast zijn verkreukelde scooter. Dood... helemaal, finaal, absoluut, honderd procent dood. ‘Die man reed als een gek... veel te hard, en dan ook nog zonder helm.’

‘Maar...’ Bente slaagt er nu niet meer in om de tranenvloed te keren. Tussen het snikken door prevelt ze: ‘We moeten echt naar de politie gaan.’

Achter Bovenkamp aan rijdt Gerard de auto naar het politiebureau, ‘voor nader onderzoek van uw auto’. Een jonge agent brengt hem in een politieauto terug naar de zaak. Tegen Nienke zegt Gerard dat hij naar een afspraak moet en dat hij niet gestoord wil worden. Hij pakt een van de bedrijfsauto’s en blijft enkele uren kriskras door het dorp en de omgeving rijden. Het regent nog altijd. In een lege uitspanning aan de rand van het duingebied probeert hij vruchteloos zijn gedachten op orde te krijgen.